

ตอบปัญหารายการ Twilight Show แพร่ภาพทางไทย ที.วี.สี ช่อง ๓

เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

พระอรหันต์ไม่สูญจากโลก

ผู้ถาม ท่านผู้ฟังครับนี่คือรายการ Twilight Show และนี่ก็คือช่วง Talk Show ของเรา Talk Show ของเราในวันนี้ผมถือว่าเป็นเกียรติกับรายการ และเป็น โชคดี เป็นกุศลอันยิ่งใหญ่แก่ท่านผู้ชมเป็นอย่างยิ่ง ที่จะได้รับชมเรื่องราวของเราในวันนี้ เป็นที่ทราบกันดีว่าในภาวะเศรษฐกิจปัจจุบันนี้ ประเทศชาติของเราได้ประสบกับ ปัญหาเรื่องของเศรษฐกิจตกต่ำเป็นอย่างยิ่ง หลาย ๆ ฝ่ายได้ร่วมมือร่วมใจกันช่วยเหลือ ที่จะให้ประเทศเรารอดพ้นจากภัยเศรษฐกิจตรงนี้ แต่ว่าไม่ใช่เฉพาะคนธรรมดา อย่างพวกเราเท่านั้นที่ร่วมกันช่วยเหลือ ยังมีพระอริยเจ้าอีกองค์หนึ่ง ท่านได้กรุณาช่วยเหลือและได้กรุณาที่คิดจะทำให้ชาตินี้พ้นภัยไปด้วย

ท่านเองได้พิจารณาตัวเองออกมาเพื่อจะช่วยเหลือชาติ โดยเป็นโครงการขึ้นมาชื่อว่า โครงการช่วยชาติ โดย หลวงตาบัว หลวงตาบัวที่เราพูดถึงนี่ก็คือ ท่านพระราชญาณวิสุทธิโสภณ หรือท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งวัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ซึ่งวันนี้ท่านได้มาร่วมรายการกับเราแล้ว และวันนี้ก็จะได้สนทนากันในหลาย ๆ เรื่อง ซึ่งจะเป็นธรรมะอันยิ่งใหญ่กับท่านผู้ชมด้วยนะครับ

ผมต้องขอกราบขอบพระคุณหลวงตาเป็นอย่างยิ่งที่ได้กรุณากับรายการของเรา วันนี้จึงต้องขอกราบเรียนถามหลวงตาในปัญหาหลาย ๆ ปัญหา ที่เป็นปัญหา ซึ่งจะเป็นประโยชน์กับชนหมู่มาก หลวงตาขอรับ เศรษฐกิจชาติบ้านเมืองเป็นอย่างตอนนี้ หลาย ๆ คนทุกข์ก็หนักขึ้นไป แล้วก็ทุกข์ทั้งกายทุกข์ทั้งใจ อยากจะเรียนถามหลวงตาว่า ทำอย่างไรจึงจะดับทุกข์ตรงนี้ไปได้ขอรับ

หลวงตา ก็ต้องต่างคนต่างตะเกียกตะกายช่วยเหลือตัวเอง ด้วยความขยันหมั่นเพียร และมีการประหยัดการเป็นอยู่หลับนอนใช้สอยต่าง ๆ ที่เคยฟุ่มเฟือยมาเป็นประจำในชาติไทยของเราให้ลดน้อยถอยลงไปโดยลำดับลำดับต่างคนต่างปฏิบัติต่อตัวเองด้วยความประหยัดและความขยันหมั่นเพียร นี่ก็เป็นพื้นฐานอันดีที่จะทำให้บ้านเมืองของเราดีขึ้น ทุกข์ของเราก็น้อยลง เช่นการประพฤติปฏิบัติตัว ก็อย่าเตร็ดเตร่เร่ร่อนไม่มีสถานที่ที่จอดแวะ ให้มีสถานที่ที่จอดแวะด้วยศีลด้วยธรรม

การอยู่การกิน พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ว่า ให้รู้จักประมาณในการกิน การใช้การสอย ดังแสดงไว้ในหลักธรรมว่า อารักขสัมปทา ที่แรกก็บอกว่า ให้มีความขยันหมั่นเพียรต่อหน้าที่การงานที่ชอบธรรมของตน มีความขยันหมั่นเพียรแล้วก็ให้มี

การเก็บการรักษา อย่าสุรุ่ยสุร่าย ท่านว่า สมชีวิตา การเป็นอยู่ป่วยให้พอเหมาะพอดีกับความ เป็นอยู่ของตนและครอบครัวของตน อย่าให้สุรุ่ยสุร่ายฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมไปต่าง ๆ ซึ่งเป็นความเสียหาย

และการคบค้าสมาคมกับเพื่อนฝูง ก็ให้พึงระมัดระวังว่า คนใดเป็นคนดี คนใดเป็นคนชั่ว ควรคบได้มากน้อยเพียงไรก็ให้ใช้ความพินิจพิจารณา แล้วย้อนมาดูตัวของเราเองว่า เรานี้เป็นคนพาลหรือเป็นบัณฑิตนักปราชญ์ เวลานี้จิตใจของเราเป็นยังไ ความประพฤติของเราเป็นยังไ เป็นความประพฤติที่เป็นพาล เป็นความคิดที่เป็นพาล หรือเป็นความคิดที่ดีที่งาม ที่ท่านเรียกว่าเป็นความคิดของบัณฑิตนักปราชญ์ ก็ให้เลือกเฟ้นภายในของตัวเองว่า เวลานี้เราเป็นพาลชน หรือเป็นบัณฑิตชน

ถ้าเราเป็นพาลชนก็ให้รีบแก้ไขตัดแปลงสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย ซึ่งมีอยู่ภายในตัวของเรานี้ ออกไปโดยลำดับ แล้วนำสิ่งที่ดีงามเข้ามาแทนที่ ได้แก่ ความประพฤติดีงามทุกอย่าง อันนี้ก็ทำให้ชาติบ้านเมืองของเราจะมีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นไปโดยลำดับ เพราะต่างคนต่างปฏิบัติอย่างนี้ที่เรียกว่าดำเนินตามศีลธรรม สมกับว่าเราเป็นชาวพุทธ คำว่า เป็นชาวพุทธต้องมีแบบมีฉบับ มีธรรมเป็นเครื่องดำเนิน เป็นเครื่องพาอยู่พาเป็นพาไป เรียกว่าเป็นชาวพุทธ ถ้ากิเลสมาเป็นชาวพุทธแทนเสีย สิ่งที่ทำทั้งหลายนี้ก็จะเป็นภัยต่อตนทั้งนั้นไม่มีประมาณ เพราะกิเลสไม่เคยมีประมาณ และเคยเป็นข้าศึกต่อโลกมานานแสนนานแล้ว

แต่ใคร ๆ ไม่ค่อยจะทราบว่กิเลสเป็นภัย เพราะกิเลสมีความละเอียดแหลมคมมาก ถ้าไม่ได้ขึ้นปฏิบัติต่อกรกับกิเลสเสียก่อน ก็ไม่ทราบว่อะไรเป็นภัย พระพุทธเจ้าที่เป็นศาสดาองค์เอกของพวกเราทั้งหลายนั้น ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งด้านธรรมะ ทั้งด้านกิเลส จึงนำมาสอนโลกทั้งทางโทษและทางคุณโดยสมบูรณ์ทุกแบบ พวกเราทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธก็ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตามนี้

ผู้ถาม พระคุณเจ้าได้พูดถึงว่ เป็นชาวพุทธต้องอยู่ในศีลในธรรม ชาวพุทธส่วนใหญ่ก็มักจะไดยินคำนี้ไยเสมอ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ไยยากจะเรียนถามพระคุณเจ้าว่ การรักษาศีลนี้ไยเป็นประโยชน์ไยครึบ

หลวงตา เริ่มเป็นประโยชน์ เช่นไยอย่างเวลานี้เรานั่งอยู่ด้วยกัน ไยคนต่างสงบ นี้คือมีศีลเป็นเครื่องรักษา ถ้าการทำลายศีลอยู่ไยด้วยกัน ไยคนต่างฆ่าฟันรันแทงกันนี้โลกนี้แตกกระเจิงทันทีเลย นี้เรียกว่าโทษแห่งการทำลายศีล มีคุณค่าไยอย่างนี้ คือความสงบร่มเย็นนี้แหละเป็นคุณค่าของศีล ไยโลกไยได้อยู่ด้วยกันร่มเย็นเป็นสุข เพราะไยคนไยไม่เบียดเบียน ไยคนไยไม่ทำลายกัน ไยคนไยต่างเห็นอกเห็นใจกัน ไยคนไยต่างมีความเมตตาสงสารซึ่งกันและกันแล้ว คือไยให้ภัยซึ่งกันและกันแล้ว โลกเรานี้เป็นผาสุกทั้งนั้น

ผู้ถาม เมื่อรักษาศีลแล้ว ธรรมจะเกิดขึ้นในใจเองหรือเปล่าพระเจ้า
หลวงตา ธรรมไม่มีทางเกิด ถ้าลงไม่รักษาศีลแล้วธรรมไม่มีทางเกิด ธรรมนี้วิ่ง
 ผ่านลงทะเลเลย ไม่มีเหลือละธรรม จะมีแต่เปรตแต่ผีเต็มบ้านเต็มเมือง เวลานี้กิเลส
 มากเปรตผีจึงมาก ทำลายคนได้ทุกบททุกแบบเรื่องกิเลส คำว่ากิเลสคือความเศร้า
 หมองมืดตื้อ ทำจิตใจของเราให้มืดดำไปหมด มืดแปดทิศแปดด้านคือกิเลสปกคลุมใจ
 เหมือนกับคนตาบอด คนตาบอดนี้มีก็ตา ก็ตาม เพราะบอดเหมือนกันหมด ไปไหนก็ชน
 กันไปเลย ถ้าเป็นคนตาดีแล้วก็มีช่องทางที่ลึกลับที่แหวะไปได้ไม่เป็นภัย

ผู้ถาม อย่างนั้นเราจึงควรมีศีลในจิตใจ ธรรมจะเกิดขึ้น

หลวงตา เมื่อมีศีลแล้วธรรมก็เกิดขึ้นในขณะที่มีศีลนั้นแหละ

ผู้ถาม เพราะฉะนั้นขณะใดก็ตามที่ไม่มีศีล ธรรมก็ไม่มี

หลวงตา ไม่มีศีล ธรรมก็ไม่มีแหละ คือศีลกับธรรมขึ้นในขณะเดียวกัน เช่นเดียวกับ
 กับตัวของเรากับเงาของเรา เกิดขึ้นในขณะเดียวกัน

ผู้ถาม พระคุณเจ้าขอรับ แล้วสมาธิ หลาย ๆ คนพูดถึงสิ่งนี้กันเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ทำงานอย่างเช่นพวกกรรม หรือว่าคนที่ทำงานอย่างไรในโลกปัจจุบัน
 นี้ ทำนี้ต้องมีสมาธิ ทำอย่างไรจึงจะมีสมาธิได้ครับ

หลวงตา อยากมีสมาธิต้องอย่าซีเกียจภาวนา คนซีเกียจภาวนาไม่มีสมาธิเกิดขึ้น
 ได้แหละ ต้องภาวนา คำว่าภาวนานั้นเป็นอย่างไรบ้าง ในธรรมท่านสอนไว้หลายบท
 หลายบาท เช่น กรรมฐาน ๔๐ ห้อง จะเป็นธรรมบทใดตั้งแต่อานาปานสติขึ้นไป พุทโธ
 อัมโม สังโฆ เรียกว่าบทธรรมกำกับใจทั้งนั้น เรานำธรรมมากำกับใจโดยมีสติ สติคือ
 ความระลึก

เพียงแต่มีความรู้เฉย ๆ ไม่มีสติเป็นเครื่องควบคุม เป็นผู้รับผิดชอบ
 แล้ว ความรู้เหล่านั้นก็ไม่เกิดผลเกิดประโยชน์อะไร เช่นเดียวกับคนบ้า ไม่มีสติแล้วก็
 ไปอยู่ที่ไหนทางสามแพร่งสี่แพร่ง ไฟเขียวไฟแดง คนไม่มีสติคือคนบ้านั้นจะอยู่ได้ทุก
 แห่งทุกหน ไม่รู้ว่าผิดว่าถูกประการใด นี่คือคนไม่มีสติ ถ้าคนมีสติแล้ว นี่คือทางที่ควร
 ไป ทางไม่ควรไป สถานที่ควรอยู่ไม่ควรอยู่ คนมีสติย่อมทราบ นี้เรียกว่าสติ

ที่นี้เวลาเราภาวนาก็เช่นอย่างเรากำหนดภาวนาพุทโธ ๆ ก็ให้มีสติกำกับ
 อยู่กับคำว่าพุทโธ ไม่ให้ส่งจิตไปในที่อื่น มีสติเครื่องรับผิดชอบกำกับอยู่ภายในใจ จิตก็
 สงบได้ง่าย จิตก็สงบเข้าไป ๆ แล้วหลายครั้งหลายหนจิตก็เกิดความแน่นหนามั่นคงขึ้น
 ภายในใจ นั่นละท่านเรียกว่าสมาธิเกิดแล้ว นี้เรียกว่าสมาธิเกิดขึ้นจากการภาวนา

ผู้ถาม ที่พระคุณเจ้าพูด ถ้ากรรมจะพูดก็คงหมายถึงว่า จริง ๆ แล้วการที่มีศีล
 มีสมาธิ ถ้าไม่มีสติกำกับก็คงเป็นไปไม่ได้

หลวงตา เป็นไปไม่ได้

ผู้ถาม ที่นี้คนเรามากจะขาดสติ สติเดียวมาเดียวไป เดี่ยวหายเดี่ยวอยู่ ทำอย่างไรให้สติอยู่นิ่งได้พระคุณเจ้า

หลวงตา คือสตินี้ไม่จำเป็นจะต้องเข้าที่ภาวนา นั่งอยู่เฉย ๆ นี้มีความตั้งสติอยู่นี้ เราก็คือเป็นคนมีสติอยู่ธรรมดา เราจะทำหน้าที่การทำงานอะไรก็ตาม สติให้อยู่กับหน้าที่การทำงานและรู้สึกตัวอยู่ภายใน ไม่ให้จิตออกนอกไปสู่ที่โน่นที่นี้ ข้างนอกออกไปมาก ๆ เกี่ยวกับเรื่องความเสียใจดีใจนี้ ก็ทำให้คนล้มตัวไปได้ เสียไปได้ ถ้าสติอยู่กับตัว หน้าที่การทำงานก็สมบูรณ์ เขียนหนังสือก็ไม่ค่อยผิดพลาด อ่านหนังสือก็จดจ่อ

ทุกสิ่งทุกอย่างถ้าสติกำกับแล้วดีหมด เพราะฉะนั้นท่านจึงแสดงไว้ว่า สติ สัพพตถ ปตฺติยา สติจำต้องปรารถนาในที่ทั้งปวง คือไม่เว้นที่สติจะไม่มี ต้องมีสติ แต่สติวงกว้างก็มี สติในวงแคบก็มี เราทำหน้าที่การทำงานส่วนหยาบสติก็เป็นวงกว้าง เกี่ยวข้องกับการงาน ถ้าเราทำสมาธินี้สติก็มีวงแคบจดจ่อเฉพาะจุดของตนที่ทำ สติมีหลายชั้นที่เราจะต้องใช้ เรียกว่าสติทั้งนั้น

ผู้ถาม แสดงว่าต้องแน่นแน่ ต้องมีความมั่นคงในการกระทำ

หลวงตา นั้นละ มีความจดจ่อ มีสติควบคุม งานก็สมบูรณ์ ทุกสิ่งทุกอย่างดีหมด ถ้าขาดสติเสียแม้แต่เขียนหนังสือก็ไม่ถูก ผิด ๆ พลาด ๆ คือขาดสติ เช่น เราเขียนหนังสือนี้ สติเราไม่มี จิตไปจดจ่อในที่อื่น ไปทำงานในที่อื่นไปเสีย คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปเสีย เขียนหนังสือก็ผิด ๆ พลาด ๆ ไป พอสติย้อนมารู้สึกตัวนี้เขียนหนังสือก็ถูกต้อง สติจึงเป็นของสำคัญมากทีเดียว

ผู้ถาม หมายถึงทำอะไรก็ตาม ให้มุ่งมั่นอยู่กับสิ่งนั้น อย่าได้วอกแวกนัก ให้มุ่งให้มั่นให้แน่นแน่

หลวงตา ใช่ มีสติ

ผู้ถาม พระคุณเจ้าครับ ทราบมาว่าพระคุณเจ้าก่อนจะมาถึงตรงนี้ได้ ที่พระคุณเจ้าได้ฟันฝ่า และต่อสู้ฟันฝ่ากับเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย ฝึกฝนอยู่เป็นเวลานานมาก ได้ทราบจากหนังสือพระคุณเจ้าว่ามีเคล็ดลับอยู่อย่างหนึ่ง ที่พระคุณเจ้าบอกไว้ว่า เวลาที่กลัวอะไรก็ให้ไปหาไอ้ นั้น เช่น กลัวผีให้เข้าไปป่าช้า ถ้ากลัวเสือต้องไปหาเสือ อันนี้หมายความว่าอย่างไรขอรับ

หลวงตา คือที่วากลัวนั้นเป็นเรื่องของจิตเราไปสำคัญมั่นหมายหลอกลวงเราเองก็ทำให้เรากลัว ความกลัวนั้นก็เป็นที่เลสประเภทหนึ่ง เราพบกับกิเลสเราต้องพบกับความกลัวอันนี้ เมื่อกลัวเสือถ้าเราไม่ไปสถานที่เรากลัวอย่างนี้ กิเลสก็จะหลอกเราไปอีก

หลอกเราไปเรื่อย ๆ ไม่มีสิ้นสุด ทีนี้เมื่อเป็นธรรมเข้าต่อสู้กันแล้ว กลัวที่ไหน ว่าเสืออยู่ที่ไหน ก็ตามเข้าไปที่นั่น ให้ความเห็นเหตุผลของจิตที่หลอกหลวงเรา เป็นประการใดบ้าง

สมมุติว่าเราเดินจงกรมอยู่ไปมาอย่างนี้ จิตของเรานี้จะวาดภาพรอบทางจงกรมเลย ว่ามีแต่เสือล้วน ๆ หมอบอยู่รอบทางจงกรม ทั้ง ๆ ที่เสือไม่มีแต่จิตจะปรุงแต่งวาดภาพออกไปว่า เสือมีอยู่รอบด้านเรา ทีนี้ก็ทำให้เรากลัว ทีนี้เมื่อเรากลัวเราจะแก้งังใจ เราก็ติตตามซิ ความสำคัญมันหมายถึงเป็นความจริงหรือเป็นความปลอม เราก็ดูเดินเข้าไปหาตรงที่ว่าเสือมี ที่จิตกลัว อันหนึ่งมันหลอกว่าเสือหมอบอยู่ที่นั่น ๆ แล้วเดินเข้าไป

สติต้องจดจ่อเข้าไปคอยจับพิรุณความปรุงแต่งของตนว่าเสือมีอยู่ตรงนั้น ไหนอยู่ตรงไหน ก็เดินเข้าไปหาเสือ เดินเข้าไปตรงนี้แล้วไม่มีเสือ นี่จิตหลอกเราขึ้นหนึ่งแล้วนะ แล้วเสืออยู่ที่ไหนอีก จิตจะหลอกไปอีก จิตว่าเสืออยู่ที่นั่น เดินเข้าไปอีก เข้าไปหาอีก ที่สองแล้วไม่มีเสือ เดินเข้าไปที่ไร้มีแต่จิตหลอกอย่างเดียว ๆ เห็นโทษของจิตเข้าเป็นลำดับลำดับ จิตก็หัดตัวเข้ามาสู่ธรรม ธรรมไม่โกหก กิเลสโกหกต่างหาก ความปรุงแต่งโกหก มันก็เห็นโทษของความโกหกนั้นแล้วก็มาเชื่อความจริงคือธรรมไปแล้วมันไม่มีเสือ จากนั้นแล้วจิตก็เกิดความกล้าหาญชาญชัยขึ้นมา ด้วยการฝึกวิธีนี้

อันนี้หลวงตาได้ทำแล้ว ต้องขอรักษะ จะหยาบละเอียดก็ตามเป็นเรื่องที่เคยทำมาแล้ว ต่อสู้กับกิเลสประเภทนี้ เข้าไปอยู่ในป่า เวลาเดินจงกรมนั้นเหมือนว่าเสือมาหมอบอยู่ตามข้างทางจงกรมเต็มไปหมด จนจะก้าวขาไม่ออก ตัวสั้น กลัวขนาดนั้นนะ เพราะเสือหลายตัวนี้ เสือหลอกไม่ใช่เสือจริง มันหลอกรอบด้าน ไหนตัวไหนเราก็ดูเดินมา ตัวไหนใหญ่ ๆ นั้นละ ให้ตัวนั้นกินก่อน พระชี้ขลาดอย่างนี้อย่าให้อยู่หนักศาสนาเลย ก็เดินเข้าไปหาเสือที่ว่าตัวใหญ่ ๆ มันไม่มี แล้วไปหาตัวไหนอีก ตัวนั้นอีกตัวนั้นก็ไม่มี ตัวนี้ก็ไม่มี มีแต่ภาพหลอกตัวเอง

เมื่อรู้ อ้อ นี่คือภาพหลอกตัวเองไม่ใช่ความจริง กิเลสมันหลอก พอรู้ว่ากิเลสหลอกเท่าไรธรรมความจริงนี้ก็ยิ่งเด่นขึ้น ๆ รู้ชัดว่านี่กิเลสหลอก ธรรมไม่ได้หลอกนี้ เอ้า ก้าวเข้าไป สุดท้ายจิตก็รวมตัวเข้ามาเป็นพลังภายในตัว ไม่มีกลัวอะไรเลย ทีนี้เดินไปได้สบาย ไปไหนสามแดนโลกธาตุไม่มีสิ่งใดกลัวเลย จิตกล้าหาญชาญชัยเช่นเดียวกับเวลาที่จิตกลัวมาก ๆ จนตัวสั้น เวลาจิตกล้าหาญชาญชัยก็จนตัวสั้นเหมือนกัน ทีนี้เมื่อได้ที่แล้วเรียกว่าเราชนะแล้ว นี่คือกิเลสหลอกเรา เราชนะกิเลสตัวหลอกนี้แล้วเราก็กลับมาเดินจงกรมได้อย่างสบาย

แล้วอยากจะให้เสือเดินผ่านหน้ามาเลยนะ แล้วจะก้าวเข้าไปเดินเข้าไป ลูบคลำหลังเสือได้อย่างสบาย ไม่มีสะทกสะท้านภายในใจเลย นี่ละจิตที่รวมตัวเป็น

กำลังแล้วมีความกล้าหาญชาญชัยอย่างนี้ แม้เสือตัวจริงมาก็ไม่กลัว จะเดินเข้าไปลูบ
 ค่ำหลังเสือได้เลยในขณะนั้น โดยที่ว่าเสือจะไม่ทำอะไรได้ เพราะอำนาจของจิตที่กำลัง
 แข็งแกร่งด้วยความกล้าหาญชาญชัยนี้มีพลังมากที่สุด นี่ละที่วากลัวผีแล้วไปหาผี ก็
 เหมือนกันนั้นละ ไปนั่งอยู่ในป่าช้าผีตัวไหนจะมาหลอก ก็แบบเดียวกับเสือหลอกนั้นละ
 มันก็รู้แบบเดียวกัน ทีนี้ไปอยู่ในป่าช้าได้อย่างสบายอีกเหมือนกัน

ผู้ถาม สติต้องตั้ง

หลวงตา ต้องตั้ง เรื่องสตินี้แปลไม่ได้นะ เราไปที่ไหน สตินี้หมายความว่าความ
 เพียรที่จะต่อสู้กับสิ่งหลอกหลวงทั้งหลายคือสติเป็นเครื่องจذبใจ ให้ติดแนบอยู่กับจิต จิต
 เมื่อได้สติเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงแล้วจิตก็มีกำลังขึ้น ความกล้าหาญชาญชัยก็เป็นพลังขึ้น
 กับจิต เมื่อจิตเกิดความกล้าหาญชาญชัยแล้ว ไปที่ไหนไปได้หมดไม่มีกลัวเลย

ผู้ถาม อย่างพวกผมซี้เกียจกันอยู่ทุกวันนี้ บางทีซี้เกียจทำโน่น ซี้เกียจทำนี่ จริง
 ๆ แล้วพวกผมโดนกิเลสตัวซี้เกียจมันหลอกล่อชิวรับ

หลวงตา เราทราบไหมว่ากิเลสตัวนั้นมันหลอกล่อ ถ้าเราทราบแล้วก็ควรจะรู้เรื่อง
 ของมันว่าโกหกเรา เราก็ไม่ซี้เกียจตามมันละซิ อันนี้เราหลงไปตามมันเลยนั้นซิ มันถึง
 ได้หลอกเราเรื่อย ให้ซี้เกียจเรื่อยไม่หยุดไม่ถอย โลกนี้เต็มไปด้วยคนซี้เกียจ เชื่อกิเลส
 กิเลสจึงหลอกได้ตลอดไป

ผู้ถาม เป็นพวกเชื่อกิเลส เพราะฉะนั้น ต้องเอาความขยันสู้กับมันใช้ไหมครับ

หลวงตา ลู้ซี้ ต้องสู้ เวลาซี้เกียจต้องสู้ด้วยความขยันหมั่นเพียร นั่นเป็นของสำคัญ

ผู้ถาม เพราะฉะนั้น ถ้าอยากจะให้พ้นทุกข์ ถ้าจนถ้ายากถ้าไม่มีถ้าอยากจะให้
 พ้นจากทุกข์ตัวนี้ก็ต้องขยันหมั่นเพียร

หลวงตา ต้องขยันหมั่นเพียร พระพุทธเจ้าไม่สอนให้คนซี้เกียจ ไม่ว่าหน้าที่การ
 งานการอาชีพอะไรทั้งนั้น ต้องเป็นคนขยันหมั่นเพียร ยิ่งเข้าสู่บรรณธรรมด้วยแล้วยิ่ง
 เข้มแข็งยิ่งกว่าการทำงานทางโลกเป็นไหน ๆ ความขยันหมั่นเพียรเป็นของสำคัญ
 หมายถึงความขยันหมั่นเพียรในสิ่งที่ดีงามทั้งหลาย ไม่ให้ขยันในสิ่งที่ชั่ว

ผู้ถาม ถ้าหากมีศีล มีสมาธิตั้งมั่นแน่นแน่ ปัญญาจะมาไหมขอรับ

หลวงตา ไม่มา

ผู้ถาม แล้วปัญญาจะมาได้อย่างไรขอรับ

หลวงตา ต้องพิจารณาทางด้านปัญญา เรื่องศีลต้องเป็นศีล แต่เป็นเครื่องหนุนให้
 สมาธิเกิดขึ้นได้ง่าย เช่นผู้ปฏิบัติตัวด้วยศีลอันบริสุทธิ์แล้ว จิตจะไม่เป็นกังวลระแคะ
 ระคายในตนของตนว่าเป็นผู้มีศีลต่างพร้อยอะไร ๆ เพราะศีลสมบูรณ์แล้ว ก็มีความอบ

อ่อน จิตก็ไม่เป็นกังวล เมื่อจิตไม่เป็นกังวลแล้วทำสมาธิก็ลงได้เร็ว ลงได้เร็วแล้วเป็นสมาธิแน่นแน่นเข้าไป สมาธิเป็นหลายชั้นหลายภูมิ

สำหรับทางด้านปริยัติที่เราจดจำมานั้น กับภาคปฏิบัติผิดกันมาก ต้องได้ผ่านทางภาคปริยัติและภาคปฏิบัติแล้วจะพูดได้อย่างจะฉานคนเรานะ ถ้ามีตั้งแต่เพียงเรียนมาเฉย ๆ ตามภาคปริยัติ จะเรียนจบพระไตรปิฎกก็ไม่พินเป็นนอนแทะกระดาศแหละ เป็นนอนแทะกระดาศ กิเลสไม่ได้ถลอกปอกเปิกเลย พอเข้าสู่สงครามคือภาคปฏิบัติแล้วนั้นแหละเราจะเห็นความจริง เหมือนทหารที่เรียนวิชาการรบมาอย่างซ้ำซอกก็ตาม แต่ไม่ได้เข้าแนวรบก็ยังไม่มีความหมายอะไรนัก ต้องเป็นผู้เข้าแนวรบ ออกมาแล้วรอดตายออกมา แล้วจะพูดได้อย่างอาจหาญชาญชัยในเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสนามรบ

นี่ก็เมื่อเข้าภาคปฏิบัติแล้ว เราจะรู้สิ่งต่าง ๆ ขึ้นจากภาคปฏิบัติเหมือนกับเขาเข้าสู่สงคราม ศัตรูมาแบบไหน ๆ ที่ควรจะต่อสู้กับศัตรูได้ด้วยวิธีใด เราจะทราบในสนามรบ ภาควิชาพูดเป็นกลาง ๆ ไว้เท่านั้นแหละ ส่วนที่ซอกแซกซิกแซ็กที่สุดในเหตุการณ์ต่าง ๆ จะเป็นผู้เข้าสู่สงครามนั้นละเป็นผู้เห็นเองเจอเอง

อันนี้ภาคปฏิบัติก็เหมือนกัน เรื่องอรรถเรื่องธรรมเรื่องกิเลสทุกสิ่งทุกอย่างไม่ได้มาในตำรานะ คำว่าตำรามิแต่ชื่อของกิเลส มีแต่ชื่อของธรรมะ มีแต่ชื่อของบาปของบุญของนรกของสวรรค์ ตัวเหตุตัวการที่จะไปนรกไปสวรรค์ไปนิพพาน เป็นบาปเป็นบุญจริง ๆ คือตัวใจ เมื่อเป็นภาคปฏิบัติแล้วต้องเป็นเรื่องของใจล้วน ๆ เข้าปฏิบัติทางสมาธิ จิตก็เป็นสมาธิขึ้นมาด้วยการอบรมควบคุมด้วยสติ ที่นี้เมื่อเวลาสติค่อยแน่นหนามันคงขึ้นไป ทางด้านจิตใจก็แน่นหนามันคง สติแน่นแน่นเข้าไปโดยลำดับ สมาธิก็แน่นขึ้นไปเป็นขั้น ๆ เรียกว่าละเอียดเข้าไปเรื่อย ๆ

ผู้ถาม หมายถึงว่าคิดอย่างเดียวไม่ทำ ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย

หลวงตา ไม่เกิด

ผู้ถาม ต้องทำ

หลวงตา ต้องทำ

ผู้ถาม เพราะฉะนั้นถึงมีศีล มีสมาธิแล้ว ไม่รู้จักพิจารณาก็ไม่เกิดปัญญา

หลวงตา ไม่เกิดปัญญา ศีลเป็นศีล สมาธิเป็นสมาธิ ปัญญาเป็นปัญญา ถ้าอยากให้เกิดปัญญาต้องออกใช้พิจารณาทางด้านปัญญา แล้วความแยกคายจะเกิดขึ้นละเอียดยิ่งกว่าสมาธิเสียอีก เป็นลำดับลำดับเช่นเดียวกัน สมาธิเป็นขั้น ๆ ตั้งแต่ขั้นหยาบ ถึงขั้นกลาง ขั้นละเอียด ที่นี้ปัญญาก็เหมือนกัน พอได้ก้าวออกสู่ปัญญา พินิจพิจารณาทาง

เหตุทางผล เรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนตตตา สภาวะธรรมต่าง ๆ ที่จิตของเราเคยยึดถือด้วยอำนาจของกิเลส พอเห็นชัดเจนแล้วจะถอนตัวเข้ามา ๆ

พอจิตถอนตัวเข้ามา จะรวมพลังแห่งความรู้ของตัวเองชานออกไปโดยลำดับลำดับ ยิงรู้แจ้งเห็นชัดเข้าไป ละเอียดล่อเข้าไป นี่เรียกว่าปัญญา ถ้าไม่พาคิดไม่เกิด จนกระทั่งวันตายก็ไม่เกิดปัญญา ใครที่ว่าไม่ต้องเจริญสมาธิ ปัญญาเกิด นั่นคือคนไม่เคยเข้าสนามรบ นั่นคือคนไม่เคยภาวนาหลุดลอกตาโลกไปอย่างนั้นแหละ

พระพุทธเจ้าแสดงว่า ศีล สมาธิ ปัญญา นี้คือองค์สามตาเป็นผู้แสดงเอาไว้ ดังในคัมภีร์ท่านก็บอกไว้แล้วว่า สีลปริภาวิโต สมาธิ มหบุผลโล โหติ มหานิสัสสมาธิเมื่อศีลอบรมแล้ว ย่อมมีผลมากมีอานิสงส์มาก คือศีลอบรมสมาธินี้อบรมอย่างไร ศีลนี้เป็นเครื่องคุ้มกันสมาธิ คุ้มกันจิตไม่ให้วอกแวกคลอนแคลน ไม่ได้ตำหนิตนว่าศีลต่างพร้อยไปต่าง ๆ ศีลดีอยู่แล้วจิตใจก็อบอุ่น เมื่อจิตใจอบอุ่นแล้วทำสมาธิก็เข้าได้เร็ว สมาธิปริภาวิตา ปัญญา มหบุผลา โหติ มหานิสัสสมาธิ ปัญญาเมื่อสมาธิอบรมแล้วย่อมมีผลมากมีอานิสงส์มาก

คือสมาธิเป็นเครื่องหนุนของปัญญา แต่ถ้าเราไม่ทำปัญญาก็เป็นสมาธิอยู่อย่างนั้น เหมือนกับอาหารหวานคาวที่เรานำมาจะประกอบเป็นอาหารนี้ เครื่องครัวต่าง ๆ นี้เอามาวางไว้เคลื่อนก็ตาม ถ้าเราไม่นำสิ่งเหล่านั้นมาประกอบเป็นอาหารประเภทนั้น ก็ไม่สำเร็จประโยชน์ให้เป็นแกงเป็นอะไรขึ้นมาได้ ก็คงเป็นสิ่งนั้น ๆ อยู่อย่างนั้น อันนี้ก็เหมือนกัน สมาธิก็ดี ศีลก็ดี ถ้าเราไม่ได้ดำเนินทางด้านปัญญา ปัญญาจะเกิดขึ้นไม่ได้ เรื่องปัญญานี้หลายชั้นนะ ยิ่งละเอียดมากขึ้นปัญญา ทางภาคปฏิบัตินะ ผู้ถาม ถ้าจะนำมาพูดทางโลกนี่ก็คือว่า คนเราถ้ามีแว่นั่งคิดในทางโลกนี้ แล้วไม่ทำอะไรเลยก็ไม่เกิดความเจริญใด ๆ ทั้งสิ้น

หลวงตา ไม่เกิด มีความรู้มากเท่าไรยิ่งผูกพันตัวมาก ก่อความทุกข์มากเท่านั้น เพราะความรู้เหล่านี้เป็นเครื่องมือของกิเลสได้ดี ถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรก ถ้ามีธรรมเข้าแทรกแล้ว ธรรมกับกิเลสเป็นข้าศึกกัน อันใดที่ผิดที่ถูก ธรรมจะรู้ทันที อันใดที่ผิดแล้ว หลีกตัวทันที อันใดที่ถูกแล้วก้าวไปตามความที่ถูกต่อนั้น

ตะกั๊นนี้พูดถึงเรื่องปัญญา ถ้าหากว่าพูดละเอียดล่อคนจะไม่เข้าใจ เรื่องความเป็นจริงก็เป็นอย่างนั้น ถึงจะไม่เข้าใจก็ตาม ในเบื้องต้นจะไม่เข้าใจ แต่เมื่อได้ฟังได้ยินแล้วก็ได้ยินเพื่อความเข้าใจ เรื่องปัญญานี้ละเอียดล่อมากแหลมคมมากที่สุดกว้างขวางมากหาประมาณไม่ได้เลย ปัญญาในภาคปฏิบัติ ปัญญาในภูมิสมาธิ ผิดกันกับปัญญาที่เราเรียนมาจากตำรับตำรา นั่นเป็นปัญญาความจำ อันนี้เป็นปัญญาความจริง ถอดถอนกิเลสไปเป็นลำดับที่ปัญญาเกิดขึ้น ๆ

ปัญญานี้มีหลายชั้น ปัญญาธรรมดา ก้าวเข้าไปสู่สติปัญญาอัตโนมัติ คือ สติปัญญาธรรมาค่อยเบิกทางเข้าไป ๆ ก้าวเข้าไปหาสติปัญญาอัตโนมัติ นี้หมายถึงว่า เป็นไปเองที่นี้ เมื่อถึงขั้นสติปัญญาเป็นไปเองท่านเรียกว่า ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ ที่นี้ไม่ต้องอาศัยสิ่งที่มากระทบกระเทือนทางหู ทางตา จมูก ลิ้น กาย อะไรก็ตาม ปัญญานี้จะผลิตตัวขึ้นโดยลำดับลำดับตา เช่นเดียวกับกิเลสมัน ผลิตตัวขึ้นภายในใจของสัตว์โลกนั้นแล เพราะความชำนาญของมัน

กิเลสนี้ไม่ต้องบอก ไม่ต้องมีครูมีอาจารย์เป็นกิเลสได้ด้วยกัน สัตว์โลก เกิดมาเพราะอำนาจของกิเลส หมุนเวียนไปตามอำนาจของกิเลส อันนี้เป็นเครื่องผูกพัน ที่นี้พอปัญญาเกิดขึ้นแล้ว ปัญญาจะแก้ตัวกลับคืน คลี่คลายกลับคืนหมด เมื่อภาวนามยปัญญาได้เกิดขึ้นแล้วจะหมุนตัวกลับ กิเลสผูกมัดเท่าไร สติปัญญาขั้นนี้จะหมุนกลับ ๆ เป็นอัตโนมัติ เหมือนกันกับกิเลสที่หมุนตัวเป็นอัตโนมัติ จนกระทั่งเข้าถึงขั้นละเอียด ท่านเรียกว่า มหาสติมหาปัญญา อันนี้ยิ่งหมุนเร็วที่สุด เกรียงไกรที่สุด

นักมวยแชมป์ั้นที่ว่าอย่างรวดเร็วที่สุดนี้ยังขี้ปะตัว สู้ไม่ได้เลย สติปัญญานี้ละเอียดมากยิ่งขึ้น เพราะกิเลสมันเคยละเอียดมาเป็นลำดับลำดับตาอยู่แล้ว ถ้าสติปัญญาไม่มีความเกรียงไกรแล้วจะฆ่ากิเลสไม่ได้ สติปัญญาประเภทเหล่านี้แลเป็น สติปัญญาฆ่ากิเลส ไม่ใช่สติปัญญาที่เรียนมาจากตำรับตำราแล้วมาฆ่ากิเลส นี้มีแต่มา พอกพูนกิเลสโดยถ่ายเดียว

เช่นเรียนได้นักธรรมตรี ก็สำคัญต่อนักธรรมตรี กิเลสขึ้นแล้วจาก ความสำคัญ เรียนได้นักธรรมโท โห นี่เราได้นักธรรมโทนะ กิเลสขึ้นแล้ว แทรกนัก ธรรมโทขึ้นมาแล้ว เป็นทิวี่มานะอันหนึ่ง เป็นนักธรรมเอก จนเป็นมหาเปรียญแล้วก็ก้าว ไม่ออก เพราะหนักสติปัญญา หนักความรู้วิชา ความจริงมันหนักกิเลสต่างหาก ความ สำคัญต่อนี้จะเรียนมากเท่าไรกิเลสจะสวมรอยเข้าไป ๆ มากเท่านั้น กิเลสไม่มีทางพอก เบิก มีแต่พอกพูนขึ้นไปจากการศึกษาเล่าเรียน

เราจะเห็นได้เวลาภาคปฏิบัติ พอก้าวเข้าสู่ภาคปฏิบัติแล้วมันจะปล่อยสิ่ง เหล่านี้ออกโดยลำดับ ๆ จนกระทั่งถึงฟุ้งไปเลยสิ่งเหล่านี้เป็นกิเลสหรือไม่เป็นกิเลสรู้ หมด ถึงขั้นมหาสติมหาปัญญาแล้วมวยแชมป์ั้นนี้ไม่ทัน อันนั้นรวดเร็วโดยหลักธรรมชาติ ของตัวเองนะ คือไม่ต้องอาศัยรูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส ที่จะมากระทบ กระเทือนตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจของเราแหละ มันหากเกิดขึ้นเองเป็นเอง หมุนตัวไป เอง

กิเลสมีอยู่ที่ไหนเหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อของไฟคือกิเลส ไฟนั้นหมายถึงสติ ปัญญา ตามใหม่ไปหมด ๆ กิเลสละเอียดเท่าไร ไฟก็ละเอียดไปตาม ๆ จนกระทั่งไม่มี

เชื่อที่จะให้ใหม่แล้วก็ยุติกันเอง มหาสติมหาปัญญาจะยุติกันเมื่อเวลากิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดแล้ว เพราะสติปัญญานี้ก็เป็นมรรค เป็นสมมุติ กิเลสก็เป็นสมมุติ เมื่อสมมุติกับสมมุติฝ่ายดีฝ่ายชั่วแก้กันแล้วก็หมดปัญหาไปเลย

นี่ละพระพุทธเจ้าท่านอุบัติขึ้นตรงกลางนี้แล พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระอรหันต์ทุก ๆ องค์ อุบัติขึ้นตรงนี้เอง มหาสติมหาปัญญานี้คือยอดของมรรค อวิชชาปุจฺจยา สงฺขารา ซึ่งเป็นฝ่ายกิเลสนั้นเรียกว่ายอดสมุทัย ไปแก้กันที่ตรงนี้ มหาสติมหาปัญญาแก้ยอดสมุทัยคือ อวิชชาปุจฺจยา ให้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย ก็ผุดขึ้นที่ตรงกลางนี้ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระอรหันต์ทุก ๆ พระองค์ จะหนีพ้นไปจากอริยสัจ ๔ นี้ไม่ได้เลย ต้องขึ้นจากช่องนี้

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงมีมากต่อมาก เพราะองค์นี้ผุดขึ้นได้ องค์นั้นทำไมผุดไม่ได้ องค์นี้ผุดขึ้นได้ องค์นั้นต้องผุดขึ้นได้ หนึ่งแล้วก็ต้องเป็นสองเป็นสาม เป็นสี่โดยลำดับลำดับมาเรื่อย ๆ ผุดขึ้นได้เรื่อย ๆ ไม่มีสิ้นสุด นี่ละเรื่องที่ว่าธรรมสูงสุดตรงนี้ สุดตรงที่กิเลสที่เป็นฝ่ายสมมุติกับมรรคที่เป็นฝ่ายสมมุติ แก้กันตกลงไปแล้ว แล้วความบริสุทธิ์ของจิตก็ผุดขึ้นตรงนี้ พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นตรงกลางนี้แหละ พระอรหันต์ทั้งหลายผุดขึ้นตรงกลางนี้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นคำว่าธรรมจึงมีอยู่ในโลก

เราจะขอเปรียบเทียบเรื่องธรรมให้ฟังก่อนนะ ธรรมที่ว่าธรรมแท้คืออย่างไร เหมือนกับน้ำมหาสมุทรทะเลหลวงเรานี้เป็นพื้นฐาน แล้วแม่น้ำสายต่าง ๆ เช่น อย่าง แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำบางปะกง เป็นต้นนะ แม่น้ำสายนั้น ๆ ไหลลงมาสู่มหาสมุทรมหาทะเล ไหลมา ๆ เรายังไม่ถึงก็เรียกว่าแม่น้ำสายนั้น ๆ ยังไม่ถึงมหาสมุทรนะ พอเข้าถึงมหาสมุทรแล้ว แม่น้ำทั้งหลายนั้นเข้าเป็นอันเดียวกันกับน้ำมหาสมุทร แยกกันไม่ออก เรียกได้แต่ว่ามหาสมุทรอย่างเดียว

นี่ก็เหมือนกัน ผู้บำเพ็ญธรรมทั้งหลายเต็มกำลังความสามารถของตนแต่ละราย ๆ นั้นละ เป็นเหมือนกับแม่น้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลรวมเข้ามาสู่มหาวิมุตติมหา นิพพาน นีมหาวิมุตติเปรียบกับมหาสมุทรทะเลหลวง ที่นี้พอถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วเข้าเป็นอันเดียวกันอย่างนี้ เหมือนกับแม่น้ำสายต่าง ๆ เข้าถึงมหาสมุทรแล้วเข้าเป็นอันเดียวกัน แยกกันไม่ออก

จิตของท่านผู้บริสุทธิ์จะบริสุทธิ์มาจากสถานที่ใด อยู่แห่งหนตำบลใดก็ตาม เมื่อก้าวเข้าสู่ความบริสุทธิ์ด้วยกันแล้ว เป็นมหาวิมุตติ เป็นมหาวิมุตติด้วยกัน นี้ละมหาวิมุตติมหาวิมุตตินี้แลเป็นธรรมที่ครอบโลกธาตุอยู่เวลานี้ จากพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่รวมพระองค์ทุกองค์ ๆ จากแม่น้ำสายต่าง ๆ แล้วเข้ามาสู่มหาวิมุตติมหา

นิพพานด้วยกัน นี่ละที่ว่าธรรมไม่สูญจากโลก พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ไม่สูญจากโลก เป็นอย่างนี้เอง แล้วยังจะอุบัติขึ้นมาเรื่อย ๆ เป็นมหาวิมุตติมหานิพพานไปเรื่อย ๆ อย่างนี้

นี่ละเรื่องของธรรมขั้นสุดยอดสุดตรงนี้ ต้องสุดจากภาคปฏิบัตินะ เรียนเฉย ๆ ไม่สุด มีแต่กิเลสนั้นละมัดคอเรื่อยไปเลย ถ้าเป็นเรื่องของภาคปฏิบัติเข้าสู่สงครามแล้ว เห็นหมดทุกสิ่งทุกอย่าง กิเลสประเภทใดเห็นหมด เหมือนอย่างนักรบเข้าสู่สงคราม เหตุการณ์ยังงี้ ๆ เห็นหมดรู้หมด

ผู้ถาม ไม่รู้แต่ในหนังสือ

หลวงตา ไม่รู้แต่ในหนังสือ หนังสือเพียงเป็นปากเป็นทางให้เราก้าวเข้าไปนั่น ถ้าเราไม่ก้าว ยืนอยู่เฉย ๆ ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ท่านจึงเรียกว่า ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ คือ ปริยัติได้แก่การศึกษาเล่าเรียนเพื่อรู้แนวทางการดำเนิน ถ้าไม่ได้ปฏิบัติก็ไม่ได้อะไร เมื่อมีภาคปฏิบัติแล้วเรียกว่า นั่นละก้าวเข้าสู่สงคราม จะได้ชัยชนะตรงนั้นแหละ ตรงภาคปฏิบัติ

ผู้ถาม ท่านผู้ชมครับ นี่เป็นธรรมซึ่งถือว่าเป็นธรรมแท้ธรรมจริง ที่ท่านผู้ชมได้รับฟังกันโดยตรงนี้แล้วนะครับ จะเห็นความสำคัญอยู่อย่างหนึ่งก็คือว่าสิ่งที่ท่านอาจารย์ได้พูดอยู่ตลอดก็คือกิเลส กิเลสเป็นตัวที่ทำให้เกิดสิ่งต่าง ๆ ขึ้นมากมาย ทุกข์ของเราก็เกิดจากกิเลสนั่นเอง ทีนี้ตอนนี้เรากำลังมีทุกข์กันอยู่ ในภาวะเช่นนี้หลวงตาท่านได้กรุณามาช่วย ท่านได้ทำโครงการนี้มาคือโครงการของท่าน เรื่องราวในตรงนี้ ทำไมท่านถึงคิดทำโครงการนี้ขึ้นมา กิจนี้เป็นกิจของสงฆ์หรือไม่ แล้วท่านจะทำไปถึงไหน จะช่วยชาติได้มากน้อยขนาดไหน และเราเป็นคนธรรมดาทั่ว ๆ ไปผู้ซึ่งอยู่ในกองทุกข์อยู่ตอนนี้ เราจะช่วยได้ขนาดไหนอย่างไร อีกสักครู่หนึ่งพบกับเรื่องนี้ครับ

รายการ Twilight Show ผมคิดว่าท่านผู้ชมที่เป็นพุทธบริษัท เมื่อสักครู่นี้คงจะได้รับธรรมะอันบริสุทธิ์จริง ๆ เลยนะครับ และขอสรุปนิดเดียวสั้น ๆ นะครับว่า ธรรมใดก็ตามจะเกิดขึ้นแก่ตนนั้นเป็นธรรมซึ่งคิดอย่างเดียวไม่ได้ ต้องปฏิบัติ เพราะฉะนั้นถ้าเกิดท่านอยากได้ธรรมนั้นเกิดขึ้นแก่ตนจริง ๆ ไม่ใช่แค่อ่าน ไม่ใช่แค่ฟังมาแล้วเอาไปพูดคุยต่อ ถ้าไม่ปฏิบัติ ธรรมนั้นย่อมไม่เกิดขึ้นแก่ตนอย่างแน่นอน ถูกต้องไหมขอรับ

หลวงตา ถูกต้อง

ผู้ถาม หลวงตาขอรับ มาเรื่องโครงการช่วยชาติของหลวงตาบ้าง หลาย ๆ คนสงสัยเหลือเกินว่าหลวงตาเป็นพระป่า เป็นพระกรรมฐาน ทำไมถึงได้คิดมาทำโครงการแบบนี้ขึ้นมา อะไรลจติดลใจหลวงตามาทำโครงการนี้ขอรับ

หลวงตา คิดอย่างพระพุทธเจ้าเสด็จออกทรงผนวชนี้ ขโมยออกไป ถ้าภาษาตลาดของเรานะ ไม่ได้ตำลาร่ำลาใครทั้งนั้น เสด็จแบบขโมยออกไป ทรงบำเพ็ญพระองค์อยู่ ๖ ปี ถึงขั้นสลบไสลถึง ๓ ครั้ง นี่เวลาพระองค์ทรงทำประโยชน์ให้พระองค์เอง ไม่ได้สนใจกับโลกกับสงสารอะไรเลย แต่พอได้สำเร็จตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาแล้ว มหาการุณิก โนาโถ หิตาย สัพพปาณิน พระพุทธเจ้าทรงมีความเมตตาการุณา ทำประโยชน์แก่โลกหาประมาณไม่ได้ ไม่มีใครเสมอเหมือน พระองค์อยู่ในป่าพระองค์ก็ไม่ได้ทรงทำให้ใคร ทำประโยชน์ให้พระองค์ แต่เวลาตรัสรู้ธรรมแล้ว ธรรมเต็มเปี่ยมในพระทัยแล้ว ความเมตตาสงสารโลก ก็เต็มล้นโลกธาตุ ต้องพาทำประโยชน์ให้โลก นี่เป็นกิจของพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าเป็นพ่อเป็นแม่ของสงฆ์ เมื่อพระพุทธเจ้าทำได้แล้ว ทำไมสงฆ์ที่เป็นลูกศิษย์ตาคดจะทำประโยชน์ให้โลกไม่ได้ สงฆ์ไม่ใช่เป็นข้าศึกต่อโลก สงฆ์เป็นคุณต่อโลก สงฆ์เป็นผู้ทำประโยชน์ต่อโลก สงฆ์เป็นผู้มีความเมตตาต่อโลก ทำไมจะทำประโยชน์ให้โลกไม่ได้ละ ต้องทำได้ วางันเลย

ผู้ถาม นั่นคือสิ่งที่ดลจิตดลใจ คือเมตตาธรรมอันยิ่งใหญ่นี้เอง

หลวงตา อย่างนั้นแหละ

ผู้ถาม มีหลายคนสงสัยขึ้นมาว่า เงินที่ได้มา พระคุณเจ้าแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนด้วยกัน หนึ่งคือเงินดอลลาร์ สองคือทองคำ และสามก็คือเงินสกุลไทยนี้แหละ นำมาบริจาค พระคุณเจ้านำสามสิ่งนี้ไปทำอะไรบ้างขอรับ

หลวงตา ที่ได้ตั้งโครงการเอาไว้ ทองคำนี้จะให้เข้าคลังหลวงโดยถ่ายเดียว นี่เป็นหลักใหญ่ที่ตั้งเอาไว้ แต่ส่วนที่จะแยกแยะอะไรนั้น ต้องแล้วแต่เหตุผลที่จะเกิดเป็นประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองของเราด้วยความปลอดภัย อาจจะแยกจะแยกก็ได้ แต่หลักใหญ่ตั้งไว้ว่าเพื่อเข้าสู่คลังหลวงเสียก่อน นี่เป็นข้อหนึ่ง สำหรับทองคำเข้าสู่คลังหลวงโดยถ่ายเดียว แล้วส่วนแยกแยะก็ดังที่เรียนให้ทราบนี้แหละ

ผู้ถาม อันนั้นต้องไปแยกแยะอีกทีหนึ่งว่าจะทำอย่างไร

หลวงตา แยกแยะเพื่อทำประโยชน์ ถ้าหากว่าทองคำนี้เก็บไว้เฉย ๆ นอนกันอยู่เฉย ๆ เกิดประโยชน์อะไร ถ้าแยกแยะออกไปแล้วนั้น แล้วจะเป็นประโยชน์อะไรและจะเกิดความเสียหายอะไรกับทองคำประเภทเหล่านี้ เราต้องคิดแยกแยะอีก ถ้าหากว่าเอาไปทำประโยชน์ อันนี้ไม่เสียหาย หลักประกันชาติคือทองคำไม่เสียหายอะไร เราก็แยกแยะได้ตามส่วนที่ไม่กระทบกระเทือนกับหลักใหญ่ของชาติเรา อันนี้เราก็จะทำ

ดอลลาร์นี้ก็เหมือนกัน คือเราจะเอาไว้ว่า ดอลลาร์นี้จะเอาเข้าทุนสำรองระหว่างประเทศ เป็นหนี้เขาก็เอาไปใช้เขา เพราะฉะนั้นเราจึงพูดตลกกับลูกศิษย์ของเรา

ว่า นี่เวลาเราได้อดollar มาก ๆ นี่คือเราได้นิวเคลียร์นิวตรอนมาก ๆ นะ ถ้าได้มาก ๆ จะได้โล่พวกนั้นหนีจากเมืองไทยของเราลงทะเลหลวง แต่เวลานี้โล่ยังไม่ได้ เพราะเราติดหนึ้อยู่ มันจึงมาเพ่นพ่านอยู่ในบ้านเรา ถ้าเราได้นิวเคลียร์นิวตรอนมาก ๆ คือได้อดollar มาก ๆ แล้ว ใช้หนี้หมดแล้ว โล่มันลงทะเลเลย เราพูดตลกเฉย ๆ เพราะฉะนั้นจึงให้พยายามสั่งสมนิวเคลียร์นิวตรอนคืออดollar ไว้มาก ๆ นะ เราจะเอาขับไอ้หนึให้ได้

ผู้ถาม อย่างน้อยที่สุดเวลาขับจริง ๆ ก็คือขับความจนออกจากแผ่นดินได้

หลวงตา ก็ขับความจนนั้นแหละ ข้อสำคัญ ขับความจน เขาไม่ได้มาก่อความทุกข์ ความจนให้เรา เราไปหาต่างหาก เราก็ต้องขับความจนของเราออก แต่เวลาเราพูดสนุกบ้าง เราก็มีแแยกแยะออกไปเฉย ๆ

ผู้ถาม แล้วเงินที่นำมาได้ เงินที่บริจาคอย่างอื่น เห็นหลวงตาบอกว่าเพื่อจะนำไปทำประโยชน์อื่น ๆ อีกมากมาย

หลวงตา เงินสดนี้จะออกก่อนเพื่อนแหละ เงินสดนี้เราจะทำประโยชน์ทั่วประเทศ ไทย เราจะแแยกแยะออกไปในจุดไหน ๆ ที่เห็นว่าจำเป็น ขาดแคลน ที่ควรจะได้รับ การช่วยเหลือจากเงินก้อนนี้ เราจะให้มีผู้ไปสำรวจเรียบร้อย เห็นว่าเป็นที่แน่ใจแล้ว และผู้ที่จะนำเงินก้อนนี้ไปทำประโยชน์ ก็เป็นคนที่เราแน่ใจได้แล้ว เราก็จะมอบให้เป็นก้อน ๆ ไปในที่ต่าง ๆ อันนี้ทั่วประเทศไทยของเรา

ผู้ถาม หลาย ๆ คนบอกว่าเขานี้ไว้ใจและเชื่อใจหลวงตา แต่เขาก็พูดกันว่า แล้วเงินจำนวนนี้จะไปอยู่กับคนที่เขาเชื่อใจได้จริงหรือเปล่า หลวงตาจะดูได้จริงหรือเปล่านั้น

หลวงตา อันนี้มันก็สุดวิสัย พระพุทธเจ้าสอนโลกท่านทรงสอนเพื่อโลกให้พ้นจากทุกข์ทั้งนั้นแหละ แต่มันแหวกไปทุกข์ก็มีมากไม่ทราบจะทำยังไง พระพุทธเจ้าสอนนั้นสอนให้พ้นทุกข์ ๆ ด้วยกัน ให้ทำดีด้วยกัน แต่มันแหวกไปทำความชั่ว แหวกไปลงนรกได้ยังมีเยอะ

ผู้ถาม เพราะฉะนั้นคนที่บริจาคนี้ ให้คิดว่าตอนที่บริจาคนี้ ทำจิตให้เป็นกุศลก็พอแล้ว

หลวงตา อันนี้อันหนึ่งนะ อันที่สองหลวงตานี้ก็แน่ใจตัวเองล้านเปอร์เซ็นต์ ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ยุติธรรมที่สุด ด้วยความเมตตาสงสารโลก จึงได้มาทำการสงเคราะห์โลกด้วยการเป็นผู้นำ เราก็พยายามเต็มความสามารถทุกด้านทุกทาง ที่สมบัติเหล่านี้จะปลอดภัย อยู่ในความสามารถของเรา ถ้านอกเหนือไปจากนี้แล้วก็สุดวิสัย อันนั้นเราก็ช่วยไม่ได้

ผู้ถาม นี่คือการเหตุสุดวิสัย แต่ว่าตอนทำให้มีจิตเป็นกุศลก็พอ แต่นี้คำว่าจิตเป็นกุศล หลายคนก็เริ่มถามมาอีกว่า เตี้ยนี้มันมีข้อรับหลวงตา ที่คนเขาไม่รู้ว่าบุญกุศลมีจริงหรือไม่ อยากจะกราบเรียนถามหลวงตา บุญกุศลมีจริงหรือไม่ คืออะไรข้อรับ

หลวงตา ถ้าอย่างพระพุทธเจ้าแล้วก็คือคลังแห่งบุญแห่งกุศล คลังแห่งความรู้แห่งบุญกุศลทั้งหมด มาสอนสัตว์โลก สัตว์โลกผู้ที่จะรับธรรมะของพระพุทธเจ้านั้น เป็นสัตว์โลกที่ตาดีก็มี ตาฝ้าตาฟางก็มี ตาบอดหูหนวกก็มี เรียกว่าเป็นคน ๔ ประเภท อุกษติตัญญู เป็นผู้ที่รู้ธรรมเห็นธรรมได้อย่างรวดเร็ว เมื่อพระพุทธเจ้ามาแสดงธรรมนี้ก็มี ถ้าเป็นวัวก็อยู่ปากคอกคอยที่จะออกอยู่แล้ว พอธรรมะเปิดขึ้นมาสอนเท่านั้นละ พับ ทีนี้ออก ออกเลย ๆ ตัวหลังก็หมุนขึ้นมา ประเภทเหล่านี้เป็นประเภทที่เชื่อบุญเชื่อบาป ที่จะปฏิบัติตามพระพุทธเจ้า และมีทางพ้นทุกข์ไปได้โดยลำดับ

แต่ปทปรมะนั้น ถ้าเป็นวัวก็เป็นประเภทที่อยู่ก้นคอก ตีเท่าไรก็ไม่ยอมออก ๆ ตีให้ออกประตูมันกลับหันหลังชนทางหลังคอกไปเสียอีก พวกนี้พวกปทปรมะเรียกว่ายมบาลไม่รับรองละพวกนี้นะ พวกนี้เป็นพวกประเภทก้นคอก ยมบาลไม่รับรองเราอย่าไปรับรองเลยเราไม่ไช้ยมบาล เราสู้ยมบาลเขาไม่ได้ เขายังไม่รับรอง เราจะไปรับรองอะไรคนอย่างนี้ เขาจะทำอะไรก็เป็นเรื่องของเขาไป แต่เรื่องของเราที่จะทำความดีเอาไว้ ทำลงไป เราอย่าเอาคนชั่วมาเป็นประมาณนี้ไม่ได้ ตัวของเราที่จะจม เมืองไทยของเราที่จะจม เราต้องเอาผู้ดีมาเป็นประมาณ มาเป็นแบบเป็นฉบับของเรา

ผู้ถาม เพราะฉะนั้นบุญกุศลจริง ๆ ขึ้นอยู่กับผู้ที่กระทำและจิตของเขา และคิดใฝ่หาไปสู่สิ่งดี แล้วจะมีอานิสงส์อย่างไรบ้างข้อรับในการทำบุญ สมมุติทำการบริจาคเพื่อชาติ ช่วยชาติ มีอานิสงส์ไหมข้อรับ

หลวงตา มีอานิสงส์มากทีเดียว อานิสงส์อะไรจะไปเท่าเราช่วยชาติทั้งชาติได้หรือ นี่เรียกว่ามหากุศลอันใหญ่หลวง เราให้ทานในที่ต่าง ๆ ในบุคคลต่าง ๆ ใครก็ตาม เราให้ทานเป็นราย ๆ ไป แต่เราให้ทานเพื่อชาติของเรา นี้เรียกว่ายกประเทศไทยทั้งประเทศ จึงเป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่ เมื่อเมืองไทยของเรามีความแน่นหนามั่นคงแล้ว เราก็ร่วมเย็นผาสุกกันทั้งชาติเลย นั่น ผลได้ทั้งชาติเลย เย็นไปหมด นี่เรียกมหากุศล เป็นผลที่ได้จากการช่วยชาติ

ผู้ถาม เวลาคนหาเงินมาเขาก็หามาเก็บกันทั้งนั้น เขาคิดว่าเงินนี้เวลาเก็บไว้มาก ๆ เขาก็จะเป็นสุข เขาก็เก็บกัน ๆ มาก ๆ อย่างพระคุณเจ้าออกมาแล้วบอกว่า เงินที่เก็บอยู่นี้เอาไปให้คนอื่นเสียบ้าง ไปบริจาคคนอื่นเสียบ้าง เอ๊ะ อย่างนี้เขาก็เลยคิดว่า เอ๊ะ เขาควรจะให้ไหมพระคุณเจ้า

หลวงตา คือกิเลส ถ้าหากสมัยปัจจุบันเขาเรียกว่าพวกม่านเหล็ก คือกิเลสอยู่ทางม่านเหล็ก ธรรมะอยู่ทางด้านนี้เรียกว่าม่านธรรม เรื่องกิเลสกับธรรมต้องเป็นขาคีกันตลอด เรื่องกิเลสนั้นเก็บได้เท่าไร ได้มากเท่าไร ไม่มีคำว่าพอ ๆ แม้ที่สุดเจ้าของตายไปด้วยความทุกข์ความทรมาน เพราะความหึงหวง ความตระหนี่ถี่เหนียว ก็ไม่ยอมเห็นโทษของความตระหนี่ของตน แล้วตายไปแบบลุ่มจม สุดท้ายกระดูกก็ไม่ได้ไป เขาก็ยังว่าดี ๆ

เจ้าของไปตกรอกอยู่เขาก็ยังว่าดีของเขา นี่เป็นเรื่องของกิเลส ไม่ว่าจะอะไรดีทั้งนั้น ถ้าธรรมว่าดี กิเลสต้องว่าชั่ว ธรรมว่าดี กิเลสว่าไม่ดี ธรรมว่าชั่ว กิเลสว่าดี ต้องเป็นขาคีกันไปตลอด ทีนี้เรื่องแก้ความตระหนี่ถี่เหนียว ต้องแก้ด้วยความเมตตา ความเมตตาเรียกว่าม่านธรรม คำว่าเมตตานี้มีเท่าไรให้หมด จะมีมากน้อยเท่าไรให้หมด เหมือนกับกิเลสมีเท่าไรเอาหมด คือกิเลสนี้ได้เท่าไรไม่พอ ๆ ได้จนตายก็ไม่พอนี้คือเรื่องของกิเลส แต่เรื่องของธรรมนี้มีเท่าไรให้หมด ๆ ให้อันกระทั่งตายความเมตตายังคงเส้นคงวาหนาแน่นอยู่กับโลกสงสาร พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้นนะ

ทีนี้เวลาผลมาวัดกันแล้วนะ ผู้ที่มีความเมตตาสงสารแก่โลก โลกได้รับจากความเมตตาสงสารแล้วโลกเป็นยังไง เรื่อยสมบัติเงินทองให้คนนี้เขา เขารับจากเราแล้วเขามีความยิ้มแย้มแจ่มใสหรือเขาเสียอกเสียใจ นี่ละอำนาจแห่งความเมตตา ยื่นให้ผู้ใดมีความยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากัน นี่ผลแห่งการปฏิบัติของธรรมทำให้ร่มเย็นอย่างนี้ แต่กิเลสนั้นไปที่ไหนจุดเอาลากเอา ๆ พอได้ทำไหนเอาทำนั้น พอได้จากเอารัดเอาเปรียบคดโกงรัดไถได้เท่าไรได้ทั้งนั้น เป็นเรื่องของกิเลส ไปที่ไหนโลกแตก ๆ เป็นยังไงผลของมัน ทำให้โลกแตก มันต่างกันอย่างนี้ละ ผลของกิเลสกับผลของธรรมต่างกันอย่างนี้

ผู้ถาม กลวิธีในการกำจัดความตระหนี่ถี่เหนียวก็กำจัดด้วยเมตตาธรรมนั่นเอง

หลวงตา ใช่ เมตตาธรรม เมตตาธรรมแสดงออกมาเป็นความเสียสละ

ผู้ถาม ทีนี้สมบัติอันยิ่งใหญ่ของปวงชนทั่ว ๆ ไปก็คือเงินทองข้าวของ แต่พระคุณเจ้าบอกไว้ว่า สมบัติอันยิ่งใหญ่เป็นมหาสมบัติจริง ๆ นั่นก็คือใจ นั่นเป็นอย่างไรขอรับ

หลวงตา คือใจต้องเป็นใจครองธรรม ใจครองความตระหนี่ยิ่งร้ายใช้ไม่ได้ เพราะคำว่าใจนี้เป็นภาชนะ รับผิดชอบทั้งชั่ว แล้วแต่สติกับปัญญาของเราจะใคร่ครวญพิจารณา ควรจะเอาอะไรมาบรรจุหัวใจเรา ถ้าเอาความชั่วมาบรรจุหัวใจ หัวใจนี้ก็เป็นพื้นเป็นไฟไปหมด มีเงินทองข้าวของมากน้อยเพียงไรไม่มีความหมาย เพราะใจนี้หมดความหมายแล้ว ถ้าใจนี้มีธรรมครองตัวแล้ว จะเป็นคนทุกข์คนจนก็อยู่ตามสภาพ เป็น

ความร่วมมือเป็นสุขตามฐานะของตน ถ้ายิ่งใจมีบุญมีกุศลมาก ใจมีความเฉลี่ยเผื่อแผ่
มากเท่าไร ยิ่งเป็นความร่วมมือแก่ผู้อื่นมากเท่านั้น ต้องขออภัยนะคือเวลาถามไปตอบ
ไปนี้มันหลงหน้าหลงหลังนะเดี๋ยวนี้ ไม่เหมือนแต่ก่อน

ผู้ถาม ขนาดพระองค์เจ้าหลงแล้ว พวกผมไม่รู้อยู่ตรงไหนแล้วครับพระองค์เจ้า
การทำโครงการนี้หลายคนถามว่า จะทำไปถึงไหน จะได้เงินสักเท่าไร

หลวงตา เหมือนกับขึ้นต่อยมาย หลวงตาองค์นี้เป็นหลวงตาอะไรก็ไม่ทราบนะ
เวลานี้ขึ้นเวทีแล้ว ออย่าว่าแต่แซมเปียนเลย ต่อให้พ่อแซมเปียนมาก็ต่อย ปูแซมเปียนมา
ก็ต่อ ย คำว่าแพ้นี้ไม่ยอม ถ้าหากว่าแพ้กี้แพ้แบบแพ้น็อก สลบไปเลยตายไปเลย นั้นจะ
ว่าแพ้อหรือไม่แพ้กี้แล้วแต่ ที่จะให้ยกมือไหว้วว่าแพ้อแล้วนี้ไม่มี นี้อย่างไรก็จะยกให้ได้
เมืองไทยเรา เอาให้สุดขีดสุดแดน สู้ไม่ถอย สู้ความจนนี้ไม่ถอย ด้วยความเสียสละของ
เราทุกคน รวมหัวใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั่วทั้งประเทศไทยมาเป็นกำลัง แล้วหนุน
เมืองไทยของเรา ยกเมืองไทยของเรา ได้ชัยชนะแน่นอน ให้ปู่ความจนมากก็มาเถอะไม่
ถอย ออย่าว่าแต่ความจนเฉย ๆ พ่อความจนมากก็ไม่ถอย ปู่ความจนมากก็สู้ ฟาดให้มันตก
ทะเลเลย

ผู้ถาม พระคุณเจ้าเคยบอกไว้ว่า เวลาที่มีคนมาถามเวลามีเงินมากนี้ก็ช่วยมาก
มีน้อยก็ช่วยน้อย แต่มีน้อย ๆ จะมาช่วยกันได้อะไรนักหนา พระคุณเจ้าก็เลยบอกว่าฝน
ตกมาแบบไหน อยากให้พระคุณเจ้าอธิบายว่าฝนมันตกมาแบบไหนขอรับ

หลวงตา ฝนมันตกมาทีละหยดละหยาดเท่านั้นละ ไม่ได้ตกทีละเป็นตุ้มเป็นโ
เป็นตุ้มเป็นสระนี้ไม่มีละ ฝนที่ไหนไม่มีทั่วโลกนี้ ฝนตกมาแต่ละเม็ดนี้เท่ากับตุ้มกับโ
ไม่เคยมี แต่ตกทีละหยดละหยาดนั้นมี ฝนตกทีละหยดละหยาดนี้แลทำท้องฟ้า
มหาสมุทรให้เต็มได้ด้วยน้ำที่ตกไม่หยุด ไร่ฝนเป็นตุ้มเป็นโไม่เห็นตกที่โไหนให้มีน้ำมี
ท่าเลย สุดท้ายก็อยู่กับฝนตกทีละหยดละหยาด ที่นี้ต่างคนต่างเสียสละ มีห้ำมีลิบมีเท่า
ไรต่างคนต่างเสียสละคนละหยดละหยาด สุดท้ายก็ทำเมืองไทยของเราให้เต็มต้นขึ้นมา
ได้

ผู้ถาม เพราะฉะนั้นใครที่มาพูดว่ามีน้อยแล้วทำไมจะไปช่วยได้ ไม่จริง

หลวงตา มีน้อยช่วยน้อย มีบาทหนึ่งช่วยสองสลึง ไม่ถอย เอาซิ พวกเศรษฐีมันคุย
โม้เฉย ๆ มีแต่ลมปาก ตัวของมันก็ได้รับแต่ความทุกข์ คนเป็นมหาเศรษฐีแต่จะไปนั่ง
อยู่บนหัวคนทุกข์ทั้งประเทศนี้ เป็นไปไม่ได้ มันต้องจมไปด้วยกันนั่นแหละ เราต้อง
หนุนกัน

ผู้ถาม เพราะฉะนั้นต้องหนุน ต้องช่วยกัน

หลวงตา ต้องหนุนต้องช่วย ฝนตกทีละหยดละหยาดเอาให้ท้องฟ้ามหาสมุทรเต็มได้ด้วยน้ำ สมบัติเงินทองข้าวของหนุนเข้าไปชาติไทยของเราเหมือนท้องฟ้ามหาสมุทรก็เต็มไปด้วยน้ำ คือสมบัติไม่สงสัย ด้วยความอุตสาหะของชาติไทยเรา

ผู้ถาม หลวงตาพูดไว้อีกที่หนึ่งเหมือนกันบอกว่า ปีนี้เป็นปีสำคัญของเรา เป็นปีสุดท้ายของเรา หมายความว่าอย่างไรขอรับ ฟังแล้วใจเสียยังงไม่ทราบ

หลวงตา สุดท้ายของเรานี้ก็คือว่า เอาแค่นี้ก่อนนะ คือเราไม่น่าจะได้มาช่วยโลกนี้อีกอย่างที่เคยช่วยนี้ เวลามาช่วยอย่างนี้ ขออย่าให้ร้อนใจซึ่งกันและกัน

ผู้ถาม อย่างนี้ร้อนใจ เมื่อหลวงตาออกมาพูดอย่างนี้แล้วขอให้เข้ามาช่วยกัน

หลวงตา ช่วยกัน แล้วชาติไทยของเราจะพ้นได้แน่นอน ทางอื่นไม่มีทาง ทางช่วยเหลือ ความสามัคคี ต่างคนต่างเสียสละนี้แลคือทางพ้นภัย ทางอื่นไม่มี ยิ่งต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างเมินไปด้วยกันนี้ จมแน่ ๆ เมืองไทยเรา

ผู้ถาม แล้วเขาก็ถามกันมาว่า ถ้าหลวงตาจะช่วยชาตินี้ ทำไมไม่ทำวัดอุ้มงคลออกมาจำหน่าย เขาบอกจะได้เงินเยอะ

หลวงตา วัดอุ้มงคลที่ไหนก็มีเกลื่อนกล่นไปหมด แล้วใครได้เงินเยอะมาเสนอ หลวงตาน้อยนะ ไม่เห็นมีใครว่าเราทำวัดอุ้มงคลแล้วได้เงินมากเท่านั้น ๆ แล้วเอามาเสนอให้หลวงตา ไม่เห็นมีใคร ได้มาเท่าไรก็เห็นหายเจียบ ๆ ทีนี้เวลาหลวงตาทำวัดอุ้มงคลขึ้นนี้ คนนั้นก็แอบอ้างว่า วัดอุ้มงคลนี้เป็นของหลวงตา ๆ เงินที่เขาได้มาทั้งหมดนี้ลงทะเลหลวงหมด ไม่ได้เข้าคลังหลวงเลย นี่ละความเสียหายมีอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ให้ทำวัดอุ้มงคล

ผู้ถาม ถ้าจะช่วยจริง ๆ แล้ว ต้องช่วยด้วยใจเป็นกุศลจริง ๆ

หลวงตา ช่วยด้วยใจ แล้วมีอะไรก็หามา ไม่จำเป็นต้องหาวัดอุ้มงคลแหละ หามาด้วยกำลังวังชาของเรา เป็นเงินเป็นทองเข้ามาแล้วช่วยกันไปเลย นี่สำเร็จประโยชน์ จะคอยแต่จะหาวัดอุ้มงคลนี้ตายทิ้งเปล่า ๆ นะ แล้วเมืองไทยจะกลายเป็นเมืองวัดอุ้มงคล พระองค์ไหนก็มีแต่ขลัง ๆ วัดอุ้มงคล ๆ แล้วโลกยิ่งจมลงไปทุกวัน ๆ เราต้องให้ระวังอันนี้นะ

ผู้ถาม มงคลสูงสุดจริง ๆ คือธรรมใช้ไหมขอรับ

หลวงตา มงคลสูงสุดคือธรรม ทำตัวให้ขลัง ทำตัวให้ดี นี่ละเป็นยอดแห่งมงคล อยู่ที่ตัวของเรานะ ใจเป็นของสำคัญที่จะครองสมบัติทั้งธรรมทั้งวัตถุต่าง ๆ มีมากมีน้อยถ้ามีธรรมในใจแล้ว สิ่งที่เราได้มาแล้วใช้ในสิ่งที่เป็นประโยชน์ทั้งนั้น ไม่เกิดความเสียหาย

ผู้ถาม พุทธบริษัทลูกศิษย์ลูกหาพากันเป็นห่วงหมดว่า หลวงตามาทำโครงการนี้หลวงตาจะเหนื่อยมาก จะไม่มีเวลาได้พักผ่อน และจริง ๆ ก็เป็นเช่นนั้น เพราะเท่าที่เห็นมานี้หลวงตาไม่ได้หยุดไม่ได้หย่อนเลย ตั้งแต่วันที่ ๒๗ นี้จะไปยันวันที่ ๖ ที่ ๗ แล้วยังจะต้องไปเข้าพรรษากลับไปวัดป่าบ้านตาด ยังต้องไปทำเรื่องนี้ตลอดอีก ไม่เหนื่อยหรือขอรับ

หลวงตา เรื่องเหนื่อยยอมรับว่าเหนื่อย แต่หัวใจเป็นไปด้วยความเมตตาที่แข็งแรงแรงไม่เหนื่อย เรามาด้วยเหตุนี้ต่างหาก เราไม่ได้มาด้วยเรื่องธาตุเรื่องชั้นธ้ออ่อนเพลีย ถ้ามาด้วยธาตุด้วยชั้นเมื่อไรอ่อนเพลียแล้วเราจะมาไม่ได้นะ เหนื่อยมาก แต่หัวใจเราเพื่อโลกเพื่อสงสารด้วยความเมตตาที่เราไม่เหนื่อย เราอุตสาหะพยายามด้วยเหตุนี้เอง

ผู้ถาม ต้องขอกราบขอบพระคุณหลวงตาเป็นอย่างสูงที่ได้กรุณากับรายการของเราในวันนี้ และกรุณาแก่พุทธบริษัท ก็คิดว่าธรรมอันยิ่งใหญ่ที่หลวงตาได้เทศน์ได้สั่งสอนไว้วันนี้ ก็คงเข้าไปอยู่ในจิตใจของชาวพุทธ แต่ที่สำคัญที่สุดก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า พวกเราทุก ๆ คนคงร่วมมือกันบริจาคร่วมโครงการของหลวงตา หลวงตามาด้วยใจเป็นธรรมอันยิ่งใหญ่ ธรรมที่คำจูนโลกก็คือเมตตาธรรมนั่นเอง และที่สำคัญที่สุดก็คือว่า คนละเล็กคนละน้อย ฝนไม่ได้ตกลงมาเป็นตุ้มเป็นสระ ต้องตกลงมาเป็นเม็ด เพราะฉะนั้นขอให้คนไทยทุกคนได้ช่วยกันโครงการนี้นะครับ

รายละเอียดต่าง ๆ ได้ขึ้นอยู่กับหน้าจอของท่านอยู่แล้วว่า ท่านจะบริจาคได้ที่ไหนอย่างไรบ้าง และเงินทุกบาททุกสตางค์ของท่านเป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่อย่างที่หลวงตาบอกว่า เวลาเราให้ท่านคน เราให้คนเป็นคนไป แต่ว่าครั้งนี้เป็นการช่วยชาติ เพราะฉะนั้นยอมเป็นมหากุศลจริง ๆ ขอให้คนไทยทุก ๆ คนร่วมมือกันทำในตรงนี้ วันนี้รายการ และพุทธบริษัททั้งหลายที่อยู่ในห้องส่งนี้ต้องขอกราบขอบพระคุณหลวงตาเป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณากับรายการของเรา นะครับ ขอกราบขอบพระคุณจริง ๆ ขอรับ

บริจาคโครงการช่วยชาติได้ที่

ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง อุดรธานี ๔๑๐๐๐

โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด สาขาอุดรธานี
ชื่อบัญชี โครงการช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เลขที่บัญชี ๕๑๐-๒-๘๓๙๕๗-๕

โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารกสิกรไทย จำกัด สาขาอุดรธานี ชื่อ
บัญชี โครงการช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เลขที่บัญชี ๑๑๐-๒-
๗๗๔๔๔-๙

โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารกสิกรไทย จำกัด สาขาสำนักราชบุรี
บูรณะ กทม. ชื่อบัญชี โครงการช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เลขที่บัญชี
๗๔๕-๒-๑๒๘๓๑-๙

ผู้ที่ประสงค์จะส่งธนาคัติ หรือตั๋วแลกเงิน หรือเช็ค ส่งจ่ายหลวงตาโดยตรง ก็
สามารถทำได้โดยส่งไปตามที่อยู่ข้างต้น